

În autogară era puțină lume. Urma să mai sosească numai autobuzul de la gară, după care forfota avea să se potolească pentru tot restul nopții. Calea ferată trecea pe la vreo doisprezece kilometri de S.; ca să ajungi aici, trebuia să cobori din tren la stația din comuna învecinată și să iei autobuzul. Cu alte cuvinte, poarta principală a orașelului era autogara amenajată în vechea clădire a uzinei electrice, care semăna cu o mănăstire fără turle. Aceasta fusese prima impresie a lui Codreanu când, proaspăt absolvent fiind, descinsese în S. ca să-și înceapă cariera didactică. Acum avea aproape un an vechime, se obișnuise în S., dar de fiecare dată când venea la autogară își amintea de clipa sosirii lui aici, de starea de spirit confuză care îl stăpânea în timp ce autobuzul cobora panta și el se uita la panorama orașelului ce i se desfășura înaintea ochilor în întreaga ei splendoare. Se gândise atunci că un an se putea rezista chiar și în capătul acesta de țară, dar, în pofida acestei autoîncurajări, un amestec greu de îngrijorare și dezorientare pune stăpânire pe el, pe măsură ce se apropia de orașel. Coborând din autobuz,

și spusese că, în definitiv, trebuie să ai simțul ridicolului ca să te poți adapta vremelnice unui mod de viață străin, în care n-ai de gând să te implici. Și atunci crezuse că primul său act de detașare ironică poate fi reprezentat de asemuirea autogării cu o mănăstire.

În timpul scurs de la sosirea lui în S., Codreanu constatare că nu este chiar atât de ușor să te disociezi de tot ce se petrece în jurul tău. Turnul de fildeș e o construcție ideală, nu toți oamenii sunt în stare să și-l clădească în suflet. Încetul cu încetul i se urâse de singurătate și se lăsase luat sub oblăduirea lui Alexa, omul care ilustra în chipul cel mai convingător deformarea ideii de comunicabilitate. Îl amuzau judecățile sterile ale acestuia, totala sa neimplicare în problemele serioase ale vieții, modul cum căuta cu orice preț fața comică a lucrurilor. De dragul unei poante, Alexa era în stare să și jignească cel mai bun prieten și Codreanu știa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l contreze și, prin aceasta, să și-l facă dușman. Deocamdată însă, Alexa îl cruța și Codreanu se bucura de binefacerile vieții în societate, adică de micile escapade la Doi sau de nevinovatele partide de table pe bani. „Cinci lei linia, zece lei marțul...” Era oricum mai bine decât să stea în garsoniera

lui neprimitoare și să-și omoare timpul cu aparatul de radio, singurul său mijloc de distracție, în afara cărților cumpărate pe vremea studenției.

Acum, Codreanu își aștepta soția. Autobuzul de gară trebuia să sosească din clipă în clipă și el, fumând țigară după țigară, încerca zadarnic să se debaraseze de laitmotivul unor versuri, care îl urmărea de dimineață:

Te aștept la răspântii, iubito,
În al iernii amurg cenușiu.
Cântă viforul meu pentru tine,
Clopoței sunându-și zglobiu.

Nu-și aducea prea bine aminte cui aparțin versurile. Știa doar că sunt ale unui poet simbolist și i se păru că se potrivesc vag cu așteptarea sa din seara aceasta. Ce-i drept, acum nu era iarnă și el nu se găsea chiar la o răspântie, dar nerăbdarea care răzbătea din muzicalitatea melancolică a versurilor îl făcea să se închipuie în locul poetului ce-și chema atât de tandru iubita. Dimineață, când primise telegrama în care Silvia îl anunța că sosește, descoperise cu oarecare uimire că nu se mai gândise de mult la ea. Nu-i despărțeau nici două sute de kilometri, dar Codreanu își dădea seama că nu

distanța joacă rolul principal în starea sa de înstrăinare înrăită. Pur și simplu el trăia acum pe cu totul alte lungimi de undă, iar scrisorile rare ale Silviei divulgau ecourile modului trepidant de viață din care repartiția îl smulsese și-l aruncase între dealurile de aici, unde evenimentele existențiale se evaluează cu alte unități de măsură. Începuse să nu mai fie așa de sigur că va reuși să plece curând, după repartiția Silviei. Avea zilnic sub ochi argumentul zdrobitor al Luminiței, profesoara de română, care de zece ani încerca, fără succes, să plece, între timp consolidându-și progresiv reputația de domnișoară bătrână. Se spune că fusese logodită cu cineva, dar că bărbatul se săturase s-o tot aștepte să-și obțină transferul și se însurase cu alta. Din această poveste sentimentală Luminița rămăsese doar cu nostalgia plecării din S. În fiecare vară își depunea dosarul la inspectorat, dar – fie că postul pe care-l dorea era ocupat de altcineva, fie că, în anul respectiv, nu se organiza sesiune de transferări – la fiecare nou început de an școlar revenea în S. mai îmbătrânită cu o resemnare.

Codreanu presimțea că și transferul său putea ridica destule probleme și de aceea se arăta mai reținut în susținerea planurilor de viitor pe care le construia Silvia. Prin natura profesiei sale

(urma să absolve Electrotehnica), ea nu putea fi repartizată decât într-un oraș mare, însă el știa de pe acum că, până la definitivat, nu are dreptul să se prezinte la un concurs pentru o catedră dintr-un oraș și că pentru limbi străine aceste concursuri se organizează foarte rar. Silvia vedea totul în roz, spunea că, în definitiv, s-ar putea angaja și ca traducător, de parcă posturile de traducător nu-l așteptau decât pe el, pe Codreanu. „Nu, hotărât lucru, se anunță o vară fierbinte!“, își spuse el, văzând că de după colț își face apariția autobuzul de gară.

Acesta se opri în mijlocul pistei, dar era atât de aglomerat, încât Codreanu nu putu distinge silueta Silviei. O văzu abia când apăru în dreptul ușii, pregătindu-se să coboare. Nici nu apucă să facă un pas în întâmpinare, că ea i se atârână de gât. Lui gestul nu i se mai păru atât de spontan ca altădată, se gândi cu nemulțumire că în autogară s-ar putea să fie vreun elev care să-l vadă. Se uită împrejur și, nezărind nici o figură cunoscută, răsuflă ușurat. Tot drumul până acasă Silvia o ținu într-un monolog interminabil. Îi povesti ultimele bancuri la modă, ultimele noutăți legate de discoteci, cantină și cămin, toate acestea într-un ritm bezmetic de vioioșie debordantă, căruia el nu i se putea ralia nicidecum.

La ora aceea, nu prea târzie, străduțele târgului erau aproape pustii. În ferestre pâlpâia lumina albastră a televizoarelor: era ora serialului de sâmbătă seara și cine știe de ce lui Codreanu i se păru că mirosul de ceapă prăjită care inunda strada se potrivea de minune cu această pâlpâire a tuburilor catodice: ambele întruneau o senzație de confort domestic, de sațietate voluptuoasă. Nu o dată, trecând cam la aceeași oră pe stradă, se gândise că poate nici o asemenea fericire epidermică nu-i de lepădat, că poate unii oameni nici nu își închiuiau altfel fericirea decât petrecându-și sâmbăta la televizor, alături de nevastă și copii.

El și Silvia nu apucaseră să stea mai mult timp împreună, se căsătoriseră abia de vara trecută și întâlnirile lor mai păstrau încă ceva din sfiala neinițiaților în adevărata viață de familie. Acum, de pildă, Silvia flecărea ca și în timpul lungilor plimbări în doi prin parcurile marelui oraș, când nici prin cap nu le trecea că se vor căsători. Și, curios lucru, impresia aceasta persistentă de flirt retoric lui Codreanu îi făcea plăcere, îl făcea parcă să se disocieze vag de ambianța molcomă a târgului, întorcându-l spre alte vremuri, pe care acum nu le mai recepta ca iremediabil pierdute.